

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιά)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 11ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μαθιό, Μαθιό... Η ζωή έφυγε, ο γιαλός ερήμωσε, δεν το βλέπεις;

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, δεν το βλέπω, δεν είναι έτσι. Η αγάπη, η αληθινή αγάπη, δεν μετράει το χρόνο. Εγώ θα είμαι πάντα δικός σου. Και να ξέρεις ότι τα λεφτά μου είναι και δικά σου, στο ξανά είπα, για σένα τα μάζεψα. Κι η αγάπη μου, όλη η αγάπη μου είναι για σένα..

ΘΕΟΔΟΤΗ: (με συγκίνηση) Να είσαι καλά. Μέσα από την καρδιά μου εύχομαι να είσαι καλά. Αχ, τι να πω; 'Ηρθες αργά, Μαθιό, αργά.... Είναι πολύ αργά...αχ, Μαθιό, γιατί να μας τα φέρει έτσι η ζωή;

ΜΑΘΙΟΣ: Σκέψου το, Θεοδότη, σκέψου το. Η μοίρα μας ένωσε, η μοίρα μας χώρισε. Κι αυτή μας έφερε πάλι μαζί. Είναι η μοίρα, η μοίρα Θεοδότη, το γραφτό!!!

Μπαίνει η Ζαφείρα (ακούει τα τελευταία λόγια)

ΖΑΦΕΙΡΑ: Γεια σας. Μήπως διακόπτω κάποια συζήτηση;

ΘΕΟΔΟΤΗ: 'Όχι, όχι, κάθισε.

ΜΑΘΙΟΣ: (Σηκώνεται χαρούμενα ξαφνιασμένος) Κοίτα τι μικρός είναι ο κόσμος! Η μεγάλη αρτίστα, η συμπατριώτισσα, η Ζέφυ Ζαφίρ, το μεγάλο όνομα... Κυρία μου, είμαι πολύ χαρούμενος που σας βλέπω προσωπικά και μάλιστα.

ΖΑΦΕΙΡΑ: Γνωρίζομαστε;

ΜΑΘΙΟΣ: 'Όχι, εσείς δεν με ξέρετε παρ' όλο που είμαστε δύο φορές πατριώτες. Να συστηθώ. Μάνθος Γιαννίτης. Είμαι και από δω και από το Σύνδευ.

ΖΑΦΕΙΡΑ: (Με χαρούμενη έκπληξη) Μη μου πείτε... τι χαρούμενη σορρηαίζ! Χαίρω πολύ. Από το Σύνδευ! Για σκέψου. Και δεν συναντηθήκαμε ποτέ!

ΜΑΘΙΟΣ: Είναι γιατί εγώ δεν πήγαινα πολύ στα θεάματα επειδή... δούλευα πολύ. Το όνομα όμως γνωστό και το πρόσωπο γνωστό. Σας έχω δει τόσες φορές στην τηλεόραση. Κι έχω κι ένα δίσκο σας παληό που τραγουδάτε το χωριό μου χωριουδάκι μου. Κι είναι τόσο διαφορετικό με τη δική σας τη φωνή... Τόσο όμορφο... Πόσες φορές το έχω ακούσει και πόσες φορές... Χαίρομαι ιδιαίτερα που σας βλέπω με σάρκα και οστά!

ΖΑΦΕΙΡΑ: Ευχαριστώ. Κι εγώ χαίρομαι που γνωρίζω έναν...δύο φορές πατριώτη.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Είσαι τόσο διάσημη λοιπόν, Ζαφείρα μου, και δεν μας

λες ποτέ τίποτα για τη ζωή σου.. Ξέρω πως τραγουδάς καλά, παράξενα καλά, αλλά δεν ήξερα ότι είσαι από αυτές που βλέπουμε στον κινηματογράφο...

ΜΑΘΙΟΣ: Μα είναι σοπράνο. Δεν τραγουδάει σε κέντρα. Τραγουδάει σε όπερες, σε μιούζικαλ, τέτοια. Αλλιώςτικά τραγούδια!

ΖΑΦΕΙΡΑ: Μα τι να σας πω; Εδώ είμαι μία από σας. Εδώ γεννήθηκα, εδώ έρχομαι να ξεκουραστώ και να σας δω. Με συγχωρείτε όμως αν διέκοψα την κουβέντα σας. Πάω μια βόλτα μέχρι τον προφήτη Ηλία. Η Τζην δεν μπορεί και είπα να πάω μόνη μου.

ΜΑΘΙΟΣ: 'Όχι, δεν μας διακόψατε, καθίστε εγώ φεύγω. (στη Θεοδότη) Θεοδότη, σκέψου το, είναι από τη μοίρα. Σκέψου το. Γειά σας κυρία Ζέφη, ήταν ιδιαίτερη χαρά. (φεύγει) Θεοδότη και Ζαφείρα.

ΖΑΦΕΙΡΑ: 'Έτσι λοιπόν... τι μικρός που είναι ο κόσμος! Και να ζει στο Σύνδευ και να μη συναντηθούμε ποτέ. 'Όχι πως κι εγώ πηγαίνω συχνά στις ελληνικές εκδηλώσεις. Η δουλειά μου βλέπετε...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κάθισε, Ζαφείρα μου, άστη τη βόλτα, πας αύριο. Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.

ΖΑΦΕΙΡΑ: (Την κοιτάζει σαν... συνομωτικά) Για τη μοίρα, που είπε ο κύριος Μάνθος;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Είσαι πολύ έξυπνη, αλλά... τι ξέρεις εσύ για τη μοίρα;

ΖΑΦΕΙΡΑ: Κυρία Θεοδότη μου, η μοίρα μας εξουσιάζει και δεν πρέπει να της πηγαίνουμε κόντρα. Δεν θέλω να είμαι αδιάκριτη αλλά ξέρω.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Λοιπόν τι ξέρεις;

ΖΑΦΕΙΡΑ: Θα σου πω μόνο τούτο. Η αγάπη δεν είναι ντροπή. Είναι ευλογία Θεού. Είναι τα φτερά που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο για ν' ανεβεί πιο πάνω από τα ζώα. Ξέρω, άκουσα, το συζητάνε στο νησί. Ξέρω ότι κάποτε... ότι είναι η μεγάλη σου αγάπη. Κι η γνώμη μου είναι ότι ...αξίζει πολλά μια αγάπη που ζει τόσα χρόνια... Και ξέρεις κάτι; 'Όλοι το εγκρίνουν κι όλοι λένε πως ήταν από τη μοίρα, όπως είπε και ο κύριος Μάνθος. Ξέρεις τι είπε μια γειτόνισσά σου; «τι κρίμα που άργησε ο Μαθιός και τι καλό που η Θεοδότη είναι χήρα» (η Θεοδότη την παρακολουθεί με προσοχή)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το κουβεντιάζουν λοιπόν... Τώρα τι να στο κρύψω εσένα που ζεις στον κόσμο και ξέρεις τόσα πολλά... Αχ, αν ήξερες πόση ευτυχία έχω ζήσει... 'Ενοιωθα τόσο δεμένη μαζί του εκείνα τα χρόνια... Εκείνα τα χτυποκάρδια, εκείνα τα όνειρα... Πώς είχα το μυαλό μου στο δρόμο να περάσει... ώρες στο παράθυρο με το κέντημα να τον δω να περάσει...